

[Justitsministeren.]

gave maatte blive lagt andetsteds hen, men da Indenrigsministeriet, og ogsaa Regeringen som Helhed — det vil jeg gerne understrege: ogsaa Regeringen som Helhed — lagde saa stor Vægt paa, at CB-Betjentene blev sendt hjem, mente Politiet ikke, at det kunde undslaa sig derved. Om man skulde have lagt Bevogtningen over til Fængselsvæsenet, ja, det kan man diskutere, men jeg kan ikke indse, at der var opnaaet noget særligt ved det, for i saa Tilfælde maatte Fængselsvæsenet have antaget de Par Tusinde Reservebetjente, Politiet nu har antaget.

Men i øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at der skal blive gjort alt fra min Side — jeg ved, der bliver gjort alt fra den øverste Politiledelses Side, og jeg skal ogsaa igen indprente den øverste Politiledelse, at der gøres alt — for at indskrænke Politiet i det Omfang, det er muligt, idet ingen af os ønsker mere Politi end nødvendigt.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem, at jeg forstaaer ikke rigtig hans Standpunkt med Hensyn til Politiets Bevæbning. Jeg har forstaaet af Forhandlingen om Vaabenloven, at det ærede Medlem ønsker, at alle og enhver her i Landet, hver Dreng, hver Pige, enhver voksen og enhver ung, skulde have Lov til at være bevæbnet i den Udstrækning, de selv ønsker det. Paa Baggrund af, at det ærede Medlem saaledes ønsker, at enhver her i Danmark skal have Lov til at være bevæbnet, forstaaer jeg ikke det ærede Medlems Aversion imod, at ogsaa Politiet i en vis Udstrækning bevæbnes. Jeg synes, det vilde være et underligt Forhold i et Land, at alle andre skulde have Lov til at gaa med Vaaben, medens alene de, der skal sørge for Ro og Orden og Sikkerhed, ikke maatte. Den Bevæbning, Politiet har i Øjeblikket, er det efter vor Mening rimeligt at opretholde, saa længe Forholdene ligger, som de gør; det kan være, det engang kan ændres, men i Dag ikke.

Bertel Dahlgaard: Der er under denne lille Debat berørt forskellige Forhold, som jeg tror, man maa vende tilbage til, eventuelt ved en Forhandling med den højtærede Justitsminister i Finansudvalget. Jeg tror i og for sig ikke, det vil være frugtbart at komme dybere ind herpaa i Dag, men naar

jeg har bedt om Ordet, er det for at sige til den højtærede Justitsminister, at jeg er noget skuffet over den Resignation, hvormed den højtærede Minister tager paa Spørgsmaalet om Mulighederne i en nogenlunde antagelig Fremtid for en Reduktion af Politiet. Blandt de Vanskeligheder af forskellig Art, vi staaer over for her i Landet, lægger man Mærke til, at man næsten paa alle Omraader, saa snart en Sag rejses, møder denne Argumentation: det er ikke muligt. Der er intet, der kan reduceres her i Landet.

Jeg har imidlertid den Anskuelse, at vi efterhaanden bliver nødt til at indrette os saadan, at der først og fremmest bliver tilstrækkelig mange til at arbejde i den egentlige Produktion; man skal nok efterhaanden, som Maanederne gaar, blive opmærksom paa, at dette til syvende og sidst er det ene fornødne. Og jeg kan ikke lade være med paa den Foranledning, Justitsministeren har givet, at henlede Opmærksomheden paa, at i dette Øjeblik har vi her i Landet indkaldt til Militærtjeneste 15 000 flere end før Krigen; vi har 3 000—4 000, der gør C. B. Tjeneste; vi har 6 000 flere i Politiet end før Krigen; vi har 10 000—15 000, der sidder fængslet og derigennem er forhindret i at deltage i Produktionen; der er 2 000—3 000, som er gaaet som frivillige til England, og endelig er der ca. 10 000 beskæftiget i Sverge. Samtidig vil jeg antage, at Antallet af dem, der er ansat i den almindelige Administration, er gaaet op med — jeg har ikke noget nøjagtigt Tal, men jeg skulde ikke være overrasket, om det drejede sig om en halv Snes Tusind gennem Krigsaarene. Og hertil kommer endelig det, som man selvfølgelig ikke kan bebrejde Ministeriet, at der er 40 000 færre i Aldersklasserne mellem 15 og 25 Aar paa Grund af den nedadgaaende Fødselshyppighed i 20erne.

Naar man ser paa disse Tal, spørger man sig selv, om det kan blive ved at gaa paa den Maade. Det, man kalder Mangelen paa Arbejdskraft her i Landet, behandler man, som om det er en Skæbne, som man ikke kan indvirke paa. Jeg tror imidlertid, at hvis den højtærede Regering vil tage fat derpaa, vil man i meget betydelig Grad kunne indvirke baade paa Udbudssiden og paa Efterspørgselssiden med Hensyn til Arbejdskraft.

Det er altsaa det, jeg har tilladt mig